

Ἡ γνώμη ὅτι ἡ χρῆσις τοῦ καπνοῦ διατηρεῖ τοὺς ὀδόντας δὲν ὑποστηρίζεται οὔτε ἀπὸ τὴν φυσιολογίαν, οὔτε ἀπὸ τὴν παρατήρησιν. Ἐξ ἐναντίας, ἀδυνατίζει τὰ οὐλα καὶ τὴν σκεπαζούσαν τοὺς λαιμοὺς καὶ τὰς ῥίζας τῶν ὀδόντων μεμβράναν, καὶ οὕτω πρέπει μᾶλλον νὰ ἐπιταχύνῃ παρὰ νὰ βραδύνῃ τὴν φθορὰν των. Ὁδὸν καὶ δὲν εὐρίσκωμεν καλητέρους τοὺς ὀδόντας τῶν ὅσοι καπνίζουν παρὰ τοὺς τῶν λοιπῶν· κατὰ μέσον ὄρον μάλιστα αὐτῶν τὰ ὄργανα ταῦτα εἶναι εἰς ἀτελεστέραν διατηρήσεως κατάστασιν. Οἱ ναῦται κόμουν μὲν κατάχρησιν τῆς νικοτιανῆς, καὶ μασσῶντες καὶ καπνίζοντες αὐτήν· ἀλλ' ἔχουν καὶ ἀχρεῖους ὀδόντας.

Τὸ κάπνισμα εἶναι ῥυπαρὰ καὶ ἀπειρόκαλος συνήθεια· ῥυπαρὰ διὰ τὴν δυσωδίαν, διὰ τοὺς καταλασπώμενους μύστακας καὶ μυκτῆρας, διὰ τὰ μαυροπισσαλειμμένα χεῖλη, καὶ διὰ τὸ ὅποιον φέρει ἐρέθισμα τοῦ συχοπτύειν. Εἰς μίαν λοιπὸν τόσον βλαπτικὴν καὶ ἀκαθαρτον συνήθειαν ἀξίζει νὰ θυσιάξῃ τις τόσα χρήματα;

Τινὲς, ὁμολογοῦντες τὸ ἀνωφελὲς ἢ καὶ τὸ βλαβερὸν τοῦ καπνίζεῖν, διῆσχυρίζονται μ' ὅλα ταῦτα ὅτι ἡ παραίτησις αὐτοῦ ἤθελε τοὺς βλάψειν ἔτι μᾶλλον. Ἄλλὰ πόσα δὲν ἔχομεν παραδείγματα διόλου ἀναιροῦντα τοὺς φόβους τούτους! Εἰς πολλὰς φυλακὰς τῶν ἐξευγενισμένων ἔθνων, κάπνισμα δὲν συγχωρεῖται εἰς τοὺς ἐκεῖ διαιτωμένους, ἂν καὶ ὅλοι σχεδὸν, πρὶν ἐμβῶσι, δίδονται κατακόρως εἰς αὐτό. Μαρτυροῦσι δὲ τῶν καταστημάτων τούτων οἱ ἐπίτροποι, ὅτι οὐδεὶς τῶν φυλακωμένων ἐβλάφθη ποτὲ διὰ τῆς ὑστερήσεως τοῦ ναρκωτικοῦ τούτου· ἀλλ' ὅτι μετ' ὀλίγας ἡμέρας, σπανίως ὑπὲρ τὰς εἴκοσι, ἢ ἀνησυχία καὶ ταραχὴ αὐτῶν ἐλαττοῦνται, ἢ ὀρεξις αὐξάνει, καὶ ἡ ὄψις προδήλως καλῆτερεύει. Ἐξοχὸς τις ἰατρὸς μ' ἐβεβαίωσεν, ὅτι ποτὲ δὲν ἐγνώρισεν ἄνθρωπον νὰ ὑποφέρῃ τὴν παραμικρὰν διαμένουσαν βλάβην ἀπὸ τὴν τοῦ καπνοῦ παραίτησιν· ἀλλ' ἐξ ἐναντίας μάλιστα, πᾶς τοιοῦτος ὠφελήθη πραγματικῶς. Ἡ ἰδική μου παρατήρησις συμφωνεῖ καθ' ὅλα μὲ τοῦ ῥηθέντος ἰατροῦ τὴν γνώμην· ἐγνώρισα τοιοῦτους πολλοὺς, καὶ δύναμαι νὰ εἶπω ὅτι ποτὲ δὲν ὠμίλησα μὲ ἄνθρωπον, πρὸ ἐνὸς ἔτους ἐλευθερωθέντα τῆς ἕξεως ταύτης, ὅστις νὰ μὴν ὠμολόγησεν ὅτι κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἤττον ἶδεν ὄφελος ἀπὸ τὴν ἀρνησαυτίαν του.

ΠΕΡΙ ΜΙΚΡΟΝΟΙΑΣ.

ΠΟΛΛΟΙ, οἵτινες διέτριψαν πάντοτε εἰς τὸ χωρίον, τὴν πόλιν, ἢ τὴν νῆσον τῆς γενέσεώς των, ἐξίστανται εἰς πᾶν νίον θάλαμα, παρουσιαζόμενον εἰς αὐτοὺς ὅταν ἀπομακρυνθῶσιν ἐκεῖθεν ὀλίγα τινὰ μίλια. Ὁ χωρικός χάσκει ἐκπεπληγμένος τὰ ἐργαστήρια, τὸ ἐμπόριον, τὰ πλήθη τοῦ λαοῦ, τὰ μεγαλοπρεπῆ κτίρια, τὴν κομπήν, τὰ πλούτη, καὶ τὴν θεραπείαν τῆς αὐλῆς καὶ μητροπόλεως· ἤθελε δὲ μόλις πιστεύσειν τὴν ὑπαρξίν τοιούτων πραγμάτων, ἐὰν δὲν ἔβλεπεν αὐτὰ ὀφθαλμο-

φανῶς. Ἐκ τοῦ ἄλλου μέρους, ὁ νεοφερμένος εἰς τὴν ἐξοχὴν πολίτης ἐκπλήττεται εἰς πράξεις πολλὰς τῶν τετραπόδων καὶ πτερωτῶν ζώων, καὶ εἰς πολλὰ κοινὰ ἀγροτικά ἐπιτηδεύματα.

Ἐὰν εἰς τὸν ἕνα ἢ τὸν ἄλλον τούτων ἤθελε τις διηγηθῆν τὰ ἔθιμα ξένων τόπων, τὰ ἀποβάλλον διαμιᾶς ὡς ἀπαίσια καὶ γελοιώδη· τόσον εἶναι μικρὰ τὰ πνεύματα τῶν, καὶ τόσον περιουρισμένοι οἱ διαλογισμοί των, ὥστε τίποτε δὲν τοὺς φαίνεται φρόνιμον καὶ ὀρθόν, τὸ ὅποιον αὐτοὶ δὲν ἐσυνείδησαν νὰ πράττωσι.

Τὴν μικρόνοιαν ταύτην πρέπει νὰ θεραπεύωμεν ἀκούοντες καὶ ἀναγινώσκοντες τὰς περιγραφὰς διαφόρων τῆς οἰκουμένης τόπων, καὶ τὰς ἱστορίας παρελθόντων αἰώνων, καὶ ἔθνων, καὶ χωρῶν ἀπομεμακρυσμένων τῆς πατρίδος μας, μάλιστα δὲ τῶν πλείον πολιτισμένων τῆς ἀνθρωπότητος μερίδων. Ἄλλὰ κατὰ τοῦτο τίποτε τοσοῦτον δὲν συντείνει εἰς τὸ νὰ μεγαλύνῃ τὸ πνεῦμα, ὅσον αἱ περιοδεῖαι, τουτέστιν, αἱ εἰς ἄλλας κώμας, πόλεις, ἢ χώρας ἐπισκέψεις· ὅποταν δὲ ἡ χρηματικὴ μας κατάστασις δὲν συγχωρῇ τοῦτο, πρέπει νὰ ἀναπληρῶμεν τὴν ἔλλειψιν διὰ βιβλίων.

ΤΑ ΕΚ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ ΔΕΙΝΑ.

ΕΛΘΕΤΕ νὰ ὑπάγωμεν νοερῶς εἰς τὸ θάλατρον τῶν δεινῶν τῆς πολυπαθοῦς ἡμῶν πατρίδος. Ἐγὼ κατὰ πᾶσαν ἀνογκὴν σᾶς ὀδηγῶ διὰ τοῦ λόγου ἐκ τούτου τοῦ ἀγίου καὶ καθάρου καὶ ἀμιάντου βήματος τοῦ Εὐαγγελίου τῆς εἰρήνης. Ἴσως ἐκ τῆς ἀπλῆς θεωρίας τῶν σωματικῶν τοῦ πολέμου κακῶν ἀνάψῃ εἰς τὰς ψυχὰς σας ὁ κατὰ τῶν παθῶν σας ἱερὸς πόλεμος, καὶ υπερσχύσῃ ἢ τοῦ πνεύματος μάχαιρα νὰ διακόψῃ τοὺς αἰσχροὺς τῆς φιλαυτίας δεσμούς. Ἀπέλθετε λοιπὸν διὰ τῆς διανοίας εἰς τὰς φοβερὰς τῆς πατρίδος δραματουρίας. Ἐρχου καὶ ἴδε. Τί βλέπομεν εἰς τὴν πρώτην σκηνήν; Μαχὴν τῆς ξηρᾶς. Ὑπομείνατε νὰ τὴν θεωρήσωμεν συντόμως ὅσον τὸ δυνατόν. Ἴδου τὰ δύο τῶν πολεμίων στρατεύματα βλέπουσι μακρόθεν πρὸς ἄλληλα κατὰ πρῶτον, παλλόμενα τὴν καρδίαν. Ἴδου συγκινοῦνται, καὶ προχωροῦσι κατ' ἀλλήλων ἐνθουσιῶντα. Χιλιάδες ἀνθρώπων, ὡς εἰς καὶ μόνος ἀνθρώπος, βηματίζουσιν ὁμοθυμαδὸν πρὸς τὸ χάος τοῦ θανάτου. Σκαρδαμύττουσι τὰ βλέφαρα πρὸς τὰς πρώτας ἀστραπὰς τῆς ἀφίμαχίας. Ἀποχαιρετᾶ τὸν πλησίον συστρατιώτην ὁ στρατιώτης, καὶ εἰς ὄλους εὐθὺς φαίνεται ὅτι δύνει ὁ ἥλιος τῆς ζωῆς. Ὁλος ὁ αἰὼν τοὺς φαίνεται συνεσταλμένος εἰς μίαν καὶ μόνην τὴν τῆς μάχης στιγμὴν. Καὶ τὴν γῆν καὶ τὴν θάλασσαν καὶ τὸ πᾶν ἕκαστος αὐτῶν ἀδρόν βλέπει συγκεντρωμένον εἰς τὴν ὅποιαν πατεῖ σπιθαμὴν τοῦ ἐδάφους. Ἴδου ἡ σάλπιγξ βοᾷ, συνηχοῦσι τὰ κελεύσματα, κυματίζουσιν αἱ σημαῖαι, καὶ ἄρχεται ἡ τῆς μάχης ὀρμή. Κύματα καπνοῦ μαυρίζουσιν ἀναβαίνοντα καὶ λακτίζοντα τὸν αἰθέρα· κροτοῦσιν ἀδιακόπως τὰ στόματα